

הארלו סנקטום

מארג
הנשמות
שלנו

קמ מורנובה

ק מ מורחנרר

מירר

הרררררר

מירררר: ררר ררר

לרררר הרר הרר ררר

ק. מ. מורונובה
מארג הנשמות שלנו

K.M. Moronova
THE FABRIC OF OUR SOULS

THE FABRIC OF OUR SOULS by K.M. Moronova

Copyright © K.M. Moronova 2023

Hebrew Language Copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זליאני
הגהות: נועה נתנאל
הגהות אחרונות: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-724 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

אזהרת טריגר

התכנים בספר זה עלולים להיות רגישים ומטרידים לחלק מהקוראים. זהו מותחן רומנטי אפל, על כן קחו לתשומת ליבכם שהתוכן מיועד למבוגרים בלבד.

אם יש לכם רגישות מיוחדת למילים הבאות, לא כדאי שתמשיכו לקרוא את הסיפור הזה: חולה, פסיכופת, משוגע, שפוי, אלימות פיזית, סצנות בעלות אופי מיני וארוטי מפורש, הומור אפל, זיוני שנאה, השפלה, סצנות מדממות, התאבדות והרצון למות (לעיתים מפורשות), טראומה נפשית בילדות, התעללות רגשית, סצנות מוות בוטות, מפגשי טיפול טראומטיים, משחקי נשיכות, משחקי כאב.

הערת המחברת

הספר הזה אינו ספר עזרה עצמית. רובו ככולו ממוקם בצד האפור של המוסר, ומיועד לאלה שנהנים מספרים העוסקים בנושאים אפלים. זוהי קפיצה עמוקה לתוך עולם מחלות הנפש, מנקודת המבט האישית שלי. לא כולם חווים דיכאון/מחשבות לא רציונליות, באופן דומה. ספר זה עושה רומנטיזציה למוסדות שיקום ולאנשים פגועי נפש שמתאבלים.

אם אתם או מישהו קרוב לליבכם חווים חרדה, מצוקה או קושי, אל תישארו לבד, פנו לכל אחד ממרכזי הסיוע הקיימים בארץ.

ספר זה עוסק בדמויות של מתמודדי נפש במוסד שיקום מומצא ולא שגרתי. בייקרוסוויל והארלו סנקטום הם מקומות בדיוניים ואינם מבוססים בשום צורה ואופן על מקומות או מוסדות אמיתיים. הדמויות מתברחות על המחלות שלהן ולעיתים מקילות ראש במצבן. אם יש לכם רגישות להיבט זה אנא אל תמשיכו לקרוא. אני לא מקילה ראש בחומרת המחלות שלהם, אלא רק מביאה לידי ביטוי את החוויה מנקודת המבט שלי על דיכאון ומחלת נפש.

רשימה השמעה

1-800-273-8255 - Logic ft Alessia Cara, Khalid

Hold on - Chord Overstreet (slow/reverb)

Happiest Year - Jaymes Young (slow/reverb)

Dusk till dawn — Zayn & Sia (slow/reverb)

Control - Zoe Wees

Not about angels - Birdy

Slow dancing in a burning room - John Mayer

The night we met - lord huron

Never let me go - Florence and the machine

Genius - LSD

Thunderclouds - LSD

London Calling by Michael Giacchino

Sirens - Fluerie

Nine crimes - Damien rice

Seven devils - Florence

For the Damaged Coda - Blonde Redhead

לאלה השבורים שזקוקים למשהו אפל, מדכא, ויפהפה.

פרק 1

ויו

נולדתי עם לב דפוק.

באופן המילולי והסמלי של המילה.

בעיני רבים מיקירי, אני המרשעת קרת הלב בכל הסיפורים, אך למרבה האירוניה, אני גם חולה במחלת לב שבסופו של דבר תהרוג אותי. איזה מזל יש לי.

אם זו התוכנית הגדולה של אלוהים בשבילי, אז אני מסודרת. נכנעתי.

הדם נוזל מקצות אצבעותיי. הוא קר יותר ממה שחשבתי שיהיה. למרות מה שחלק מהאנשים אומרים, אני מרגישה את הכאב – כן, זה בהחלט, בהחלט כואב.

טיפות אדומות מטפטפות על האריחים שמתחתי, מקשות עליי להתרכז. מקשות עליי לזכור את הדברים הטובים שכביכול אמורים עכשיו, לקראת הסוף, להציף את מוחי.

רק הדברים הרעים עולים בראשי. האנשים האכזריים וכל הדברים שאמרו; הדברים שאמרתי גם.

מי שטבע את הביטוי 'מילים לא יכולות לפגוע' הוא אידיוט, אתם

לא חושבים? מילים בהחלט יכולות לפגוע. אבל תודה שניסיתם בכל דרך לשכנע אותי שלא. זה לא עבד.
 קוראים לי וויין קולדפוקס. אני בת עשרים ושש ואני רוצה למות.
 אני רוצה למות.
 הינה – אמרתי את זה.
 זה משנה משהו?
 זה מפתיע משהו, את האנשים שבסתר ידעו, אבל המשיכו לקרוא לי בשמות כמו מרושעת, כלבה אומללה, מפלצת?
 התשובה היא לא, סביר להניח שלא, אולי קצת.
 לפעמים האפלה שבתוכי חושבת שזה מה שהם רצו לכל אורך הדרך – שאיכנע סוף-סוף.
 ובכן, ברוכים הבאים למופע האימים.
 המסך סוף-סוף יורד.

לעולם לא תהיה דרך להסביר למה אני ככה. זה משהו שאת נושאת עימך וחווה לגמרי לבד. בור עמוק וריק בגופך שלעולם לא נסגר, לא משנה במה את מנסה למלא אותו. לא משנה עם איזה חוט את מנסה לתפור כדי לסגור אותו, הוא יישאר פעור ומגרד. יציאת חירום שמחכה בסבלנות לכל התועים שלא מוצאים את דרכם.
 הרופא שלי טוען שזה חוסר איזון כימי במוח שלי, ופאק, הוא בטח צודק. אבל זה לא משנה את העובדה שבסוף, תחושת האפסיות הגולמית שזורעת הרס בכל ישותי, היא מאוד אמיתית, ובכלל לא כימית. הכדורים לא עוזרים, הם מעולם לא עזרו, ולא נראה שמישהו מהמטפלים שלי מבין למה אני דפוקה כל כך.
 הם חושבים שאני מעמידה פנים או משהו. שימשיכו לשער השערות.

אני בוהה בתקרה השטוחה של חדר בית החולים, מנסה לא להסתכל על אחי. אני ערה כבר לפחות שעה ואף אחד מאיתנו לא אמר מילה לשני.
 "למה?" ג'יימס שואל לבסוף, ידיו אחוזות לפניו, פרקי האצבעות

לכנים. החליפה שלו בצבע כחול כהה, ויושבת עליו בול. היא נראית יקרה. גם השעון השחור שעל ידו חדש. מתנה ממאהבת חדשה? מתנה לעצמו על שהוא מצליח כל כך? אני לא טורחת לשאול. "אל, ג'יימס." אני נושמת עמוק ומזדקפת במיטה, פוגשת במבטו בחוסר רצון.

"למה את לא יכולה פשוט... לא להיות ככה?" אחי מעביר את ידו על פניו העייפות. עיניו החומות כבדות מצער וכעס. כן, כי ביקשתי להיות ככה.

"ניסיתי להסביר לך את זה הרבה פעמים, ג'יימס. אתה לא מצליח להבין – ולעולם לא תוכל," אני ממלמלת בחוסר התלהבות. פעם היה מכעיס אותי כשהוא שאל. אבל אלה שלמרבית מזלם לא חוו את זה בעצמם, לא יצליחו להבין את התחושה.

ג'יימס מכווץ את גבותיו וחוזר לשלב את אצבעותיו, מצמיד אותן לשפתיו בתנוחת חשיבה, מרפקיו נשענים על ברכיו, והוא מביט בי מזווית החדר כאילו אני חיה לא ממושמת. הוא מניד בראשו ומביט החוצה מהחלון בשקט לכמה דקות, לאחר מכן הוא נשען לאחור בכיסא הכחול והזול שנראה משומש מדי ולא נוח. אני שרועה במיטה, ידיי המאוגרפות אוחזות בסדינים, ואני לא מסיטה את עיניי משלו כדי שלא אצטרך להסתכל מטה על מפרקי כפות ידיי. הם כואבים, אבל אם לא אסתכל, לא אצטרך להתמודד עם המציאות הדוחה. אם לא אחשוב על כך, אז זה לא משנה. והיום שלי ממשיך.

אני חושקת את שיניי ומנסה להקל על המתח בינינו. "לא היית צריך לבוא עד לכאן."

ג'יימס שונא בתי חולים. כל מה שקשור בהם, אני מניחה. הצוות הסייעודי המותש, החדרים האפורים והקודרים, הדרגוגניות של הווילונות שמכסים את החלונות הקטנים, הריח. המוות שנדמה שמתמהמה בתוך הקירות.

ליתר דיוק, הוא שנא בתי חולים מאז שאימא מתה. הוא נעמד והולך אל עבר המיטה, והלב שלי שוקע כשאני מבינה

שהוא בוכה. מעולם לא ראיתי אותו בוכה, אפילו לא פעם אחת. ג'יימס קולרפוקס הוא איש קשוח, אחד שמסתיר את רגשותיו ולא מראה את הסדקים שלו. הוא אוטם את עצמו עמוק בתוך חומות שנבנו בבטון לפני הרבה מאוד זמן. אבל הלסת שלו רועדת והוא תופס את ידי בעדינות כשהדמעות שלו מתנפצות על עורי.

אני מסיטה את מבטי לרצפה האפורה והמשעממת של החדר הפאקינג מדכא הזוה. אני לא יכולה לסבול להסתכל לו בעיניים. אני יודעת שמה שעשיתי היה לא בסדר.

אבל אני עייפה כל כך. איך אוכל להגיד לו שאני רוצה לישון לנצח? בערוגה של ורדים או בכר אפר מזורגג, זה לא משנה – בכל מקום שהוא לא כאן.

אני בוערת מבפנים, וזה כואב.

אני רק רוצה שיפסיק לכאוב לי.

הייתי צריכה לבנות חומות של בטון כמו שלו. אני הלכתי על פגיעות ואהבה מטופשת וחסרת טעם. לעיתים קרובות אני תוהה אם הייתי שונה אם לא הייתי מנסה. עכשיו החומות שלי בלתי חדירות – אף אחד לא נכנס, ואני לא יוצאת החוצה.

ידיו של ג'יימס חמות והוא אווזו בשלי ברגש כשהוא ממלמל. "זו העבודה? נפרדת שוב מהאידיוט ההוא סיילם? מה כל כך לא בסדר עם החיים שאת מעדיפה למות?" הוא נד בראשו ועיניו עדיין מביטות מטה, וכשאני לא מגיבה, הוא ממשיך בקול רועד. "אני אוהב אותך, ויין. כל כך, כל כך הרבה. אני רוצה שתדעי את זה, בסדר? את כל מה שנשאר לי בעולם הזה."

העבודה על הפנים, כן. אני לא מזכירה שבדיוק התפטרתי מהעבודה השלישית שהייתה לי השנה.

משרדים של חברות גדולות הם כמו מחנות אימונים למתאבדים. דוחסים אותך לתא בגודל של שירותים ומצפים שיהיה לך טוב, "רק תוסיפי כמה עציצים ותמונות משפחתיות." כל היום, יום אחרי יום, את יושבת ושומעת אנשים משתעלים, ומסתכלת לתוך העיניים המתות שלהם. שומעת סיפורים על אלה שפורשים סוף־סוף מהמסע

האינסופי של הקדשת כל חייהם לחברה שתמצא להם מחליף תוך שבועיים.

סיילם היה רק איזה אידיוט שעשיתי איתו סקס. והסקס לא היה כזה טוב. הוא בגד בי. לא היה לי אכפת – סוף הסיפור עם השמוק הדפוק.

אני מניחה, שלהיות כל מה שנשאר לג'יימס זו לפחות סיבה מספיקה לנסות להחלים. אבל ניסיתי... כל כך הרבה פעמים והעצב לא עובר. הלילות שביליתי בוהה בחשכה לא מתבהרים.

"אני רוצה שנדבר על להכניס אותך למוסד שיקומי." הוא מרכין את ראשו כשהוא מדבר וליבי שוקע.

"אתה רוצה לאשפז אותי במוסד מזוין?" אני מנסה למשוך את היד שלי ממנו אבל הוא מחזיק חזק. אני מרימה את עיני לשלו, והכעס שלי מתפוגג מייד כשאני רואה את הצער שמגיע היישר מנשמתו. כל האוויר יוצא ממני. "אני מצטערת... אתה יודע, אני חושבת שאולי זו תהיה החלטה טובה." אני מצמידה את ידי האחרת אל המצח בניסיון לכבוש את כאב הראש האימתני שחופר לי בגולגולת. "אני רק... כל כך עייפה, ג'יימס."

הוא מתיישב לידי ומניד בראשו. "זו לא אשמתך שאת ככה... דיברנו על זה כבר כל כך הרבה פעמים, ווין, אבל את יודעת מה?" קולו עולה והוא יושב זקוף יותר. הבהוב מחליא של תקווה עובר בעיניו. "מוסד השיקום הזה יעזור לך. יש להם את אחוזי ההצלחה הכי גבוהים בריפוי אנשים כמוך."

ריפוי אנשים כמוך. אנשים. כמוך.

המוח שלי הוא מגפה שיש לרפא ואנשים כמוני נדונים לדרוף אחר השיקוי המסתורי הזה.

האם זה יהיה אותו הדבר כשאיורפא?

אם אירפא.

אני מהנהנת בהסכמה, משתוקקת לעבור לדברים מדכאים פחות, כמו מזג האוויר. כל דבר שישנה את הנושא יהיה טוב, אפילו העבודה של ג'יימס בחברה הגדולה, שהוא שמח בה כל כך. כל אחד יכול

לראות שהנשמה שלו נמקה לאיטה. זה מה שהעולם האמיתי עושה לנו, לא? לטחון, לטחון, לטחון ארבעים שעות ויותר בשבוע, רק כדי לעמוד אחר כך בחנות המכולת ולדאוג אם את יכולה להרשות לעצמך לקנות אוכל.

אבל אני מניחה שהוא מצליח הרבה יותר ממה שאני אי פעם הצלחתי. אולי הוא לא דואג לדברים כאלה. "אז, אתה חושב שתקבל את הקידום ההוא?"

"הבוס שלי אמר שזה בטוח, אקבל אותו בששת החודשים הקרובים –"

"היי, גבר, זה כבר אחרי שעות הביקור. אני מצטער, אבל אתה צריך לעזוב." אח נכנס לחדר סוחר איתו שקית של אינפוזיה, וכמה מגבות לבנות, קוטע את ג'יימס באמצע. שערו השחור מונח באופן מושלם על ראשו המדהים, הלסת שלו חדה, ולעיניו יש גוון מפתה מאוד של כחול.

הוא יפה תואר – אבל יש משהו בדרך שבה הוא מסתכל עליי שמרתיע אותי. לא ההבעה מלאת הרחמים שנעוצה על פניהם של אנשי הצוות האחרים. ההבעה שלו קרה, מרה, ואולי קצת סקרנית.

ג'יימס מגלגל את עיניו אל האח אבל מחייך אליי. "אחזור מחר. אני נמצא באכסניה מעבר לכביש למקרה שתצטרכי משהו, אוקיי?"

אני מנפנת בידי בביטול. "אני אהיה בסדר. זה לא כאילו שהם הולכים לתת לי לעשות משהו כאן," אני אומרת כבדיחה אבל ג'יימס לא מוצא אותה מצחיקה בכלל. האח, לעומת זאת, צוחק בקרירות כשהוא סוגר את הווילונות ומניח את המגבות על שולחן הקפה הקטן שמתחת לחלון.

ג'יימס ואני מפנים אליו יחד את ראשנו בחדות. אני בהלם, אבל אחי זועם.

"אתה פאקינג צחקת עכשיו על המצב של אחותי? היא פאקינג חולה!" הוא צועק והורף את האח אל פינת החדר. אני כמעט נופלת מהמיטה כשאני מנסה לעצור אותו.

"תפסיק! התלוצצתי והוא צחק, זו לא אשמתו," אני מפצירה באחי.

ג'יימס אוחו באגרופיו במדיו של האח ובוחר את תג השם שלו. "טוב, אני עומד להגיש תלונה דבר ראשון בבוקר, האח האל." הוא משחרר את האח האל, מביט בי בהתנצלות ונפרד במהירות, לפני שהוא עוזב בכעס, וניגש היישר לשולחן הקבלה במקום ליציאה.

נהדר. עכשיו אני מרגישה כמו אידיוטית. האח האל מגחך בשקט כשהוא מחליף את שקית האינפוזיה שלי, ואני מעיזה לשלוח אליו מבט. מנורת השולחן מאירה את פניו מלמטה ועיניו הכחולות יורדות אליי כשהוא מסיים. אני נושמת עמוק כשעינינו נפגשות. הוא פאקינג יפהפה. קשה להאמין שהוא באמת אח. הוא לא בדיוק נראה הטיפוס האינטליגנטי והעוזר.

מתחת למדים הוא לובש טישירט של אַנְדֶר אַרמור – מהקוצים הקטנים שמציצים על מפרק כף ידו, אני מניחה שזה נועד לכסות על הקעקועים שלו. עגיל חבק שחור מוצמד לחלק העליון של אוזנו, ומאחוריה יש קעקוע קטן של הספרה הרומית II.

"מצטערת לגבי אח שלי, לא הייתי צריכה להתלוצץ. אני לא בריאה והוא הגיע מרחוק כדי להיות כאן בשבילי." אני מניחה לעיניי לנרוד למפרקי כפות ידיי החבושים. אני מרגישה אשמה, אבל אפילו פעם אחת לא הרגשתי רצון לבכות. זה לא נראה לי עצוב. המחלה שלי גורמת לי להשתוקק לדברים אפלים, וזו בדיוק הסיבה שג'יימס מנסה להכניס אותי לשיקום. אני אמורה להיות עצובה בגלל זה. אבל אני מרוקנת מרגשות.

מרוקנת לגמרי.

איזו מחלה ארורה לוקחת ממך את הרגשות המזוינים שלך? זה לא הוגן.

האח האל מתמקד חזרה באינפוזיה ומחייך אליי בלגלוג. "טוב, חשבתי שזה היה מצחיק – את יודעת, כצופה מהצד שלהיות לא בריא לא זר לו. אחים הם רק אידיוטים מגוננים מדי. נעשה הכול למען האחים שלנו."

אני מרימה גבה ומסתכלת עליו כשהוא עובר לצידה השני של

המיטה שלי, לוקח את המגבות משולחן הקפה בדרכו. "אתה אח מזור, אני ממלמלת, וזוה לאחור כדי שאוכל לשכב. התרופות גורמות לי לעייפות וגם לסחרחורת. אולי מחר אוכל להתאפר קצת ולהרגיש שוב כמו בן אדם.

הוא צוחק. צליל קולו העמוק מעביר בי צמרמורת. "באמת? רשמתי לעצמי. מיס קולדפוקס, נכון? וויין קולדפוקס?" הוא רוכן מעליי ובוהן אותי בעיניים מצומצמות; אפלה אורבת בהן, והבטן שלי מתפתלת בתחושה נוקבת ומטרידה. אלוהים, הוא ממש מסוכן.

"אתה לא אמור לדעת מי החולה לפני שאתה נכנס לחדר?" אני שואלת, מכווצת את הגבות שלי לעברו בחשש.

הוא לא מאוד מתאים לתפקיד. אני תוהה כמה תלונות הוא כבר קיבל מאז שהוא עובד כאן.

תוסיפו את אחי לרשימה הגדלה.

הוא מניח את המגבות בארון ומסיט את שערו הכהה לאחור. עורו השזוף כהה מעט יותר משלי, אבל לא בהרבה. אני נושכת את שפתי התחתונה כדי להשקיט את המחשבות האיומות שמוחי תחת השפעת הסמים, מנסה לחשוב על החזה והזרועות המחוטבים שלו.

"ידעתי שזו את. אני רק מנסה לנהל שיחת חולין", הוא אומר באדישות לפני שהוא מכבה את הטלוויזיה שהייתה תקועה כל היום על אותה תוכנית משעממת משנות התשעים.

אני מנידה בראשי ולא מנסה אפילו לחייך אליו חיוך מזויף. "אתה גרוע בשיחות חולין, האח האל."

הוא מתבונן בי, מעווה את פניו, מחשב משהו לפני שהוא רוכן קרוב, פניו ממש סנטימטרים ספורים משלי. הוא לוחש, "את יכולה לשמור סוד?"

אני מתנשמת בהפתעה. הוא יפה בטירוף, אבל יש בו איזו אכזריות שגורמת ללב שלי לפעום מהר יותר.

"בטח, אני מניחה."

הוא מחייך ומושך בתג השם שמוצמד למדים שלו. "אני לא האח האל. שאלתי את המדים האלה."

השעשוע שלו מטריד. אני מצמצמת את עיניי לעברו. "מה לעזאזל – למה?"

הוא מושך בכתפיו והולך לכיוון הדלת. הוא לוחץ על מתג החשמל והמנורה ליד המיטה שלי נכבית. "כדי שלא אקבל תלונות מאנשים כמו אח שלך." הוא צוחק כשהדלת נסגרת בשקט אחריו. אני נשארת בחשכת החדר שלי, בוהה בחיוך טיפשי בתקרת האריחים הפשוטה, תוהה מי לעזאזל זה היה. והאם, אולי, אראה אותו שוב.

פרק 2

ויון

ג'יימס מניח כוס של קפה לא מזוהה על המגש הלבן שמחובר למיטה שלי. לא אכפת לי אפילו שזה לא איזה מותג נחשב, אני רק רוצה את הנוזל המריר במורד הגרון שלי ממש בשנייה זו.

"זהירות, את תשרפי את היד שלך אם תשפכי," הוא רוטן. השעה שמונה בבוקר ואף אחד לא ביקש ממנו להיות כאן מוקדם כל כך. בכל זאת, יש המון משמעות לכך שהוא מקדיש לי את הזמן הזה. אפילו אם הוא העיר אותי כשפתח את הווילונות בלי אזהרה, וכמעט עיוור אותי.

הוא מוציא את המחשב הנייד שלו ומתחיל להקליד עליו. הבוס שלו נותן לו לעבוד ברוב הימים מהבית בכל מקרה, אז לעזוב את קולורדו ולטוס למונטנה לא היה כזה קושי גדול מבחינתו. לפעמים אני חושבת שג'יימס באמת פורח מהעבודה, מהנסיעות, מהחליפות, אפילו אם האנשים היחידים שהוא יראה היום הם צוות בית החולים ואני.

אבל אני עדיין מרגישה רע לגבי זה. מן הסתם זה לא אמור היה להיגמר ככה. קיוויתי לא להיות כאן בשביל ה'אחרי'. בכל זאת, צר

לי על השותפה שלי, שמסרבת לדבר איתי עכשיו, ועל אחי שצריך להתמודד עם אחותו הקטנה שכבר אישה בוגרת.

הקפה תפל אבל הוא מצליח לאושש קצת את הנפש שלי, כשאני לוגמת את הנוזל החם. אני מסתכלת עליו מקליד זמן מה, מתגעגעת למחשב הנייד שלי ותוהה על מה עבדתי באותו לילה שבו החלטתי למות. זה משנה? אני עדיין לא בטוחה.

מן הסתם לא אחזור לחיים ההם. שיקום הוא מה שהכוכבים שלי מראים כרגע.

המבט שלי עובר לשידה שלי המיטה; טבעת שחורה מונחת ליד המנורה. מוזר, היא בטוח לא הייתה שם אתמול. אני מניחה את כוס הנייד ולוקחת את הטבעת. היא קרירה והגוון שלה מט, אין בה שום דבר מיוחד, שום חריטה או סימן.

היא מזכירה לי את סוג הדברים שאימא נהגה להשאיר לי על השידה שלי כשהייתי ילדה.

היא הייתה מביאה לי קריסטלים מנסיעות העבודה שלה. הקריסטלים והזיכרונות של סיפורי הנסיעה שלה מציפים אותי לכמה דקות לפני שנוכחות אפלה ומאיימת גונבת אותם. אימא שלי הייתה אישה אכזרית ומלאת זעם.

ציפו ממני להיות סוג של ילדת פלא בבית הספר. אולי אז התחלתי להיות חולה. אני מהרהרת במחשבה כשאני מעבירה את אגודלי על הפנים החלקות של הטבעת.

"אתה הבאת את זה?" אני שואלת, מרימה את הטבעת השחורה להראות לג'יימס. הוא מסתכל לשנייה לפני שהוא נד בראשו ומחזיר את עיניו למסך.

אוקיי, יכול להיות שזה היה האח מליל אמש? אני מסתכלת אל הדלת. זה לא כאילו שאסור לי לצאת מהחדר או משהו. אני זזה במיטה ומניחה את כפות רגליי על הרצפה הקרה. הקור מהאריחים האפורים חודר מהגרביים שלי היישר לכפות רגליי, ואני נרעדת ומשפשפת את זרועותיי.

"לאן את הולכת?" ג'יימס מפסיק להקליד ומקמט את מצחו

לעברי. כל קימוטי המצח האלה יגרמו לו בסוף לקמטים רציניים בעוד כמה שנים.

"אני הולכת קצת לחלץ רגליים. אחזור תוך עשרים דקות," אני ממלמלת כשאני נועלת את נעלי הבית שבית החולים סיפק והולכת אל הדלת.

ג'יימס רוטן אבל רחשי המקלדת שלו שוב ממלאים את החדר, אז אני יודעת שהצלחתי.

הגיע הזמן לאתר את האח שהוא ואולי למצוא איזה חטיף בקפטריה. אני רוצה לאכול משהו שהוא לא הפודינג הארוך. בתי חולים מדכאים.

הלובי של הקומה השלישית מלא בקשישים המסתובבים בעזרת סיוע, ובני משפחות של חולים המחכים לחדשות רעות, או שבדיוק קיבלו אותן, יבבות נשמעות מכל עבר וזה פאקינג מדכא. אני שונאת את האגף הזה.

אני מתנתקת מהקולות ומתמקדת במציאת האיש המסתורי מאמש. חלק מהאחיות נראות מוכרות. הן בטח טיפלו בי בימים הראשונים לאחר שהתעוררתי.

הימים ההם בעיקר מעורפלים.

"היי, תוכלי לעזור לי? אני מחפשת את, הממ, האח האל?" אני שואלת את פקידת הקבלה שיושבת בשולחן העגול במרכז הלובי. לידה יש עוד שלושה כיסאות המיועדים לחברי צוות נוספים. היא מסתכלת אלי ללא הבעה ונראית כאילו לא הייתה מזיקה לה מנה נוספת של אספרסו בקפה שלה.

"האל? הוא בחופשה השבוע." היא סוקרת אותי שוב, במבט מסויג. מבטי נתקל בתליון הצלב שלה שנח לו על בסיס צווארה. כן, אני מניחה שדעתה עליי לא מאוד חיובית. השיער הוורוד חיוור שלי והקעקועים מן הסתם גם לא עוזרים.

"תודה," אני אומרת בחיוך הכי מזויף שאני יכולה לגייס, כשאני ממשיכה ללכת במסדרון מול זה שלי.

הוא חייב להיות כאן איפשהו. הוא בכלל אה?

אני מבלה את הבוקר בשיטוט ללא מטרה ולא מוצאת דבר מלבד אנשים חולים ועובדים עייפים. אני לא מוצאת את האח האל בשום מקום במקום המזורג הזה. ג'יימס מגיע לחפש אותי אחרי שעה ומוצא אותי חולקת מנה של צ'יפס עם אישה נחמדה בקפטריה.

"יש לך מושג כמה זמן אני כבר מחפש אותך?"

אני מביטה בו ומושכת בכתפיי. "הייתי רעבה. רוצה קצת?" אני מציעה לו צ'יפס אחד והוא מזעיף את פניו לעברי כאילו זה סוף העולם. "אלוהים, פשוט תגיד לא. די עם הפרצופים." אני דוחפת לפי צ'יפס טבול בגבינה. יש לו את המבט הזה על הפנים שאומר שהוא רציני, ואני לא במצב רוח להתווכח. אני מודה לגברת הנחמדה על הצ'יפס (לא טרחתי לזכור את שמה) וחוזרת לחדרי עם ג'יימס.

אני כמעט קופצת מעורי בבהלה, כשבחדר מחכה לנו רופא שנראה פשוט מזעזע. הוא נראה חלוש ומוזנח, עם משקפיים משנת אלף שמונה מאות או משהו והבעה מאוד נרגזת שמדגישה כל קמט בפניו.

אני דוחפת קלות את ג'יימס. "אתה רואה? ככה תיראה אם תמשיך לקמט את המצח."

הוא מנסה לעצור את הבעת הזעף שאני יודעת שכבר בכל מקרה מעקלת את שפתי ומכווצת את גבותיו. "וויין, זה דוקטור פֶרְסְטִין. הוא פה לראיין אותך להארלו סנקטום."

דוקטור פרסטין מושיט את ידו אליי ואני לוחצת אותה בחיוך מתוח. ידיו קרות, בדומה לחיוך הנוראי שלו. הוא מריח כמו סוכריית מנטה ולא מהסוג הטוב. השערות שעל זרועי מזדקרות בצמרמורת והבטן שלי מתהפכת.

"נעים להכיר אותך." אני מאלצת את המילים לצאת לא מקוטעות, כשאני מושכת את ידי חזרה ותוחבת אותה למקומה הבטוח בתוך הסוודר הצמרירי שלי, רוצה נואשות שיהיה לי שם אלכוג'ל כדי לחטא את ידי.

עיניו החומות והדהויות מנתחות אותי מאחורי משקפיו. "עונג,

מיס קולדפוקס. את חושבת שההצעה של אחיך היא הבחירה הנכונה?
אני סקרן לגבי המחשבות שלך על שיקום."

ג'יימס מסתכל אליי, האשמה שהייתה במבטו מתפוגגת לאיטה,
אבל זו אני שצריכה להרגיש נורא. אני פאקינג בן אדם בוגר. הוא לא
אמור לקחת על כתפיו את הבולשיט שלי כמו שהוא עושה.

"כן... אני... לא בריאה. אני לא מצפה שתבין אבל אני פשוט לא
רוצה לחיות. הכול מדכא, אין לי שאיפות, שום דבר לא משנה... אני
לא משנה." אני אומרת את החלק האחרון בטון מהוסה לפני שאני
מחזקת את הנחישות שלי ומזדקפת. "אבל אני רוצה להיות."

"אני מבין." דוקטור פרסטין כותב משהו במחברת שלו, סוגר אותה
לאחר שהוא מסיים, וסוקר אותי שוב במבטו האיום. "ובכן, מהתיק
שלך והראיונות שלי עם מר קולדפוקס ואיתך, אני מאמין שטיפול
באשפוז מלא במתקן שלנו, ייטיב איתך. אסיים להכין את הניירת והיא
תחכה לך בקבלה כשתגיעי מחר."

עיניי נפערות. אני מתאשפות מחר? חשבתי שאוכל לבלות עוד
קצת זמן עם ג'יימס מחוץ לבית החולים, אבל אני מניחה שזה הגיוני.
הוא סתם יבזבז את הזמן בלעשות לי בייביסיטר, ויש לו כל מיני
קידומים לחשוב עליהם.

דוקטור פרסטין לוקח איתו את ג'יימס אל הלובי כשהם ממשיכים
לדבר על התנאים בשיקום ולוחות הזמנים לטיפול שלי. איך אנחנו
הולכים לשלם על זה? הרופא אולי מפחיד, אבל הוא לכוש בחליפה
הכי יקרה שאי פעם ראיתי. הביטוח הרפואי שלי פג לאחר שעזבתי את
העבודה... אני אפילו לא רוצה לחשוב על כסף כרגע.

אני נאנחת אנחה ארוכה וכתפיי צונחות בתבוסה. מה הטעם בכל
זה? אני בזבוז של מקום. כל מה שאני מביאה איתי לאחרים זה כאב.
אם לא הייתי כזאת דפוקה, הייתי מצליחה לדחוף את עצמי להיפטר
מהצורך הבלתי נלאה הזה להפסיק להתקיים.
אבל מה שיהיה, יהיה.

אני לא יכולה לשנות את העבר. אני יכולה רק לקוות שאשתפר.
אני פותחת את החלון וצונחת על אחד הכיסאות ליד שולחן הקפה,

בוהה בשמיים כשהשמש שוקעת מעל העיר. גון העלים על העצים כתום ואדום בוהק. כובד הסתיו מורגש באוויר הערב, וניחוח של גשם טרי נישא ברוח.

אני עוצמת את עיניי, ומנסה ליהנות מהרגע כפי שהוא. יום חדש היום, הראשון במספר, ההזדמנות השנייה שלי, והתחלה חדשה. אני אשתפר. אין לי ברירה.

"הכול מת בסתיו. זה די נחמד, לא?"

אני מתנשמת ומזדקפת בכיסא למשמע קולו העמוק של האח האל. הוא עומד ליד החלון, נשען על האדן, ומתבונן בי. עיניו הכחולות שלוות ומודדות אותי. בשניות, אני קמה על רגליי, תוהה כמה זמן הוא כבר עומד שם ומסתכל עליי.

"מי אתה באמת?" אני שואלת במבט חמור.

הוא לובש קפוצ'ון שחור עם גולגולת אפורה כהה רקומה על צידו השמאלי, ומכנסי טרנינג אפורים, שום דבר שדומה לאח.

"אתה בכלל אח?" אני מכווצת את גבותיי כשדאגה מחלחלת לתוכי. למה הוא ממשיך לבוא הנה? הוא החליף את האינפוזיה שלי אתמול... עצם המחשבה מקפיאה לי את הדם.

עיניו הכחולות מרפרפות חזרה אל החלון בחוסר עניין. "זה משנה?"

אני רוצה להגיד כמובן שזה פאקינג משנה, אבל אני עוצרת וחושבת על השאלה שלו. האם הוא הקשיב לשיחה שלי עם דוקטור פרסטיין?

"אני מניחה שלא," אני ממלמלת, שוקעת חזרה בכיסא שג'יימס למעשה חי בו בימים האחרונים. "אני עדיין רוצה לדעת לפחות את השם שלך."

הוא מניח את מרפקו על אדן החלון ומצמיד את כף ידו אל סנטרו כשהוא מביט בי מלמעלה. קרני שמש כתומות מנקדות את לחייו, ועיניו זוהרות באש קרה.

"ליאם."

ליאם... קל ללכת לאיבוד בתוכו. הקפוצ'ון השחור שלו מתאים

לו באופן מושלם, מדגיש את שרירי זרועו החטובה. עיניי נודדות אל החבילה שלו. כלומר, ברצינות, הוא לובש מכנסי טרנינג אפורים – אי אפשר להאשים אותי ששמתי לב אליה.

אחרי הכול, הסתיו הוא העונה למכנסי טרנינג אפורים. "אז למה עשית את זה?" קולו העמוק מקפיץ אותי וממקד אותי אליו, ואני מוצאת את אותו גיחוך מאשים שמעקל את שפתיו. הוא נשמע סקרן ומתגרה, וכלל לא אוהד.

אני מניחה את כפות רגליי על כרית המושב, ומושכת את ברכיי לחזי, כורכת את זרועותיי סביבן ומניחה את פניי על זרועותיי.

כמובן. כולם רוצים לדעת למה.

כמה פעמים אצטרך לחזור ולהגיד את אותו שיט לאנשים שונים?

"זה משנה?" אני זורקת לו חזרה, והוא מגחך אליי בשטניות.

הוא מושיט את ידו למפרק כף היד שלי ואני עוצרת את הנשימה כשהוא מפשיל לי את השרוול, חושף את התחבושות המוכתמות. הוא מעביר את האגודל על הבשר הרגיש וחום עולה בחזה שלי. עינינו נפגשות. המתח באוויר בינינו כבד. חיוכו העקום מעביר רעד בעמוד השדרה שלי וצמרמורת בעורקיי. הוא מביט בערגה בדם היבש ורעב מהבהב בעיניו כשאני נרתעת בכאב.

"אני חושב שבפעם הבאה את צריכה לחכות." הוא אומר את זה בקור כשהוא ממשיך ללטף בעדינות את החתך שלי ואני המומה מכדי לעשות משהו, מלבד לבהות בו מבולבלת. אני מהופנטת לכל מה שקשור בליאם – במיוחד, לאפלה שבתוכו. מפני שמי לעזאזל נוגע ככה במישהו אחר? ולמה החלק החולה והמושחת שבי נמשך לזה?

"לחכות למה?" הנשימה שלי נעצרת – הנשימה הבאה תלויה במה

שהוא יגיד עכשיו.

הוא יורד על ברכיו לפניי ומוציא אבן קטנה מהכיס, מניח אותה בכף ידי. היא חלקה ושחורה – auvo? "לכל דבר. למישהו, משהו, כל דבר. חכי לשטן כמוני אם את מוכרחה."

אני מצמצמת את עיניי לעבר ליאם. הוא פאקינג לא שפוי. "אני

לא מכירה אותך, אני לא חושבת –"

הוא צוחק ומכסה את פי בידו. הריח שלו עוטף אותי; הבושם שלו בריח של אדמה ויער. "לא נתת לי לסיים." ליאם מושך את ידו חזרה. "את צריכה לחכות... וזה לא חייב להיות למשהו מסוים. אני רק אומר – חכי שכובר העולם יחלוף. חכי עד שהרעידות שזורעות הרס בגולגולת שלך ישקעו שוב למעמקים. חכי עד שהשמש תזרח, והאור יגרום לך להרגיש קצת פחות חסרת משמעות."

אנחנו בוהים זה בזה בשתיקה לכמה דקות. אני חסרת מילים כי מה שהוא אמר הצליח לסדוק את החומה במוחי. לא בכיתי שנים, וגם עכשיו אני לא מרגישה את הדמעות, אבל כבר הרבה מאוד זמן שמילים לא הצליחו לחלחל בי עמוק כל כך. כמעט... כאילו הוא מבין.

"מה אם לחכות לא יעבוד?" אני לוחשת.

ליאם מחייך אליי בשלווה. הנוכחות שלו היא כמו יער מפחיד. אני רוצה להישאר קצת ולשבת בשקט תחת כוח המשיכה הקורר שלו. "את תודיעי לי ואני אחזיק אותך עד שהחשכה תתפוגג." למה הוא מתנהג כאילו אכפת לו ממני? "למה שתציע משהו כזה? למה אכפת לך אם אחיה?" אני מקמטת את מצחי לעברו. פגיעות מציפה את ליבי.

הוא מצמצם את עיניו, והחיוך המקניט חוזר לשפתיו. "כי הרבה יותר כיף להסתכל על דברים מתפתלים בכאב מאשר פשוט למות, ויין. את תודיעי לי, נכון?" הוא מושיט את הזרת שלו אליי. אני בוחנת אותו לרגע לפני שאני מחליטה לזרום עם מה שזה לא יהיה.

יש איזו טבעת שחורה כמעט על כל אחת מאצבעותיו, חלקן בגוון מט, אחרות מבריקות. אלה שבגוון מט נראות בדיוק כמו הטבעת שמצאתי על השידה שלי לילה קודם. גב ידו מכוסה לגמרי בקעקועים של קווים פשוטים שמתחקים על הגידים שלו כאילו הוורידים שלו הם ענפים.

ההבטחה הזו לא אומרת כלום... ומחר אני הולכת לכלא קטן בכל מקרה. אז למה שלא יהיה לי עוד יום אחד של אושר אפל מהאגדות?

"אוקיי, אני אעשה את זה." אני משלבת את הזרת שלי עם שלוו, אוחזת באבן שהוא נתן לי בידי השנייה. "מה העניין עם האבן?" הוא מסתכל בנוסטלגיה על ידי הקפוצה. אני תוהה אם לאוניקס יש בעיניו משמעות גדולה, כיוון שיש לו כל כך הרבה ממנו. "זו אוניקס. היא אמורה למגר צער. תצטרכי לידע אותי אם היא עובדת לך – אני לא הצלחתי איתה כל כך."

האבן מתחממת בכף ידי עם המשמעות שהוא נותן לה. אין לי מושג אם זו אמת או לא, זו פאקינג אבן למיטב ידיעתי, אבל המוח הוא דבר עוצמתי. התקווה שהיא תוכל למגר צער היא יותר ממה שהיה לי כבר זמן מה.

"אתה חושב... היא יכולה לרפא אותי?"

הוא מטה את ראשו ועיניו מתכהות כשהוא ממלמל, "לא –"

"מה לעזאזל אתה עושה כאן?"

ג'יימס עומד כועס בפתח הדלת.

ליאם נרתע וחיוך עצבני מתהווה על פניו היפות. הוא קורץ לי לפני שהוא דוחף את ידיו לכיס הקפוצ'ון שלו והולך לכיוון ג'יימס והיציאה.

"בדיוק הולך, גבר. נתראה אחר כך, וויין." הוא מנפנף בידו והטבעות השחורות שלו מנצנצות אליי. אני מנסה לזכור כל פרט קטן לגביו מפני שאני לא בטוחה שהגורל יפגיש בינינו שוב אי פעם. אני מסתכלת שוב על האבן שהוא נתן לי וחיוך עולה על שפתיי. שקרן – כל הטבעות האלה הן שוהם. הוא עדיין נאחז בתקווה שהן ימגרו את הצער שלו גם.

פרק 3

ויו

ג'יימס עוצר במפרץ העלאת הנוסעים של בית החולים עם הקדילאק אסקלייד שלו עם החלונות הכהים. הוא עבד ממש קשה להגיע למקום שבו הוא נמצא, ואני מרגישה לא בנוח, מפני שאני לא יודעת כמה המוסד הזה עולה לו, שלא לדבר על חשבונות בית החולים שלי שגם אותם הוא דרש להוריד ממני.

גשם שוטף יורד היום. ריחו הרענן של העולם שמתתק בגשם, ורחש הטיפות על המדרכה מרגיעים את החרדה שלי. אני עומדת תחת הגגון עם אחד מאנשי כוח העזר כשרכב השטח נכנס למפרץ.

ג'יימס יוצא החוצה ומודה לאיש הצוות כשאני מתיישבת במושב הנוסע. הוא מקשיב למוזיקת קאנטרי; אני מזעיפה פנים, ומנמיכה לגמרי את הקול לפני שהוא נכנס חזרה למכונית. הוא משליך את התרמיל הקטן שלי למושב האחורי, וסוגר את הדלת קצת יותר מדי בחוזקה, ואני מבינה שהוא ממהר.

"בוקר ארוך?" אני שואלת אחרי שהוא מהדק את החגורה שלו. אני ממוללת את שרוולי הסוודר האפור הגדול בין האגודל לאצבע, הרגל עצבני שאני צריכה לשחרר.

הוא מעביר את ידו בשערו החום, מחליק אותו לאחור עם טיפות הגשם, ומזדעף. "בלשון המעטה. זה היה פאקינג מופע אימים לנסות להזיז את כל הפגישות היום. אצטרך להיכנס לפגישה כשנגיע להארלו אבל היא לא אמורה להתארך יותר משלושים דקות. אחר כך נסגור את כל עניין הניירת במהירות כדי שאוכל להספיק לטיסה שלי חזרה הביתה."

"אני לא כלב מזוין שאתה מוריד במכלאה... אני יכולה להסתדר עם הניירת. אתה לא צריך להישאר אם אתה עסוק." אני מנסה להרחיק את האכזבה מקולי, אבל זה קשה. הוא כמו אימא לפני שהיא מתה, מעמיד פנים כאילו העבודה חשובה יותר מכל דבר אחר בחיים – כאילו הוא לעולם לא ימות.

עיניו נורות אליי, הלם ומעט תקווה ממלאות אותן. "באמת? זה ממש יעזור."

"כן, זה הבלגן שלי בכל מקרה. אני מודה על זה שבכלל באת. לא היית צריך... אבל אני מעריכה את זה." אני שוקעת במושבי, יכולה לראות רק את השדות והעיר שהולכת ומתרחקת.

הארלו סנקטום ניצב זקוף ובודד בין שדות מאפילים תחת שמי סערה מאיימים. מונטנה היא מקום טוב לחלות בו. מזג האוויר מגעיל, החורפים ארוכים, וההרים קוראים לך. מוחלת הרים זה המונח ששמעתי נאמר לעיתים קרובות, כששהות בגובה מסוים דופקת לך את המוח וגורמת לך לדיכאון.

חלק מהפרסום של הארלו הוא שהם ממוקמים בחלק הצפון-מערבי של המדינה, בגובה הנמוך ביותר. נפלא, באמצע שום מקום.

אני בודקת את הטלפון שלי ולא מופתעת שאין באזור קליטה. זה בסדר, בכל מקרה אף אחד לא שלח לי הודעה. אני מחכה להתנתק קצת מהרשתות החברתיות. אין לי חברים שיתגעגעו אליי.

הגשם כמעט שלא פסק מאז שיצאנו מבית החולים לפני כשעה. העיירה הקרובה ביותר היא בייקרוויל, שיש בה רחוב ראשי חמוד

דרכו עברנו כדי להגיע הנה. קישוטים לפסטיבל הבירה של סוף הקיץ כבר תלויים על עמודי החשמל יחד עם כמה כרזות המפרסמות את פסטיבל הסתיו שלהם שיתקיים בסוף השבוע שאחריו.

אני בוהה חסרת הבעה בקירות האבן האפורים של הסנקטום. המקום נראה כמו הטירות שראיתי פעם באירלנד עם ג'יימס. גפנים מטפסות על הלבנים. האבנים רטובות, ספוגות מגשם בלתי פוסק. אדניות שחורות מפוארות מלאות בציפורני חתול כתומים וצהובים, ניצבות לאורך הכניסה המסיבית, ארבע מכל צד. נברשת מודרנית גדולה תלויה ממרכז האכסדרה. ג'יימס עוצר מתחתיה ואני מתרשמת ממראה החלונות הגדולים הממסגרים את הקומה התחתונה.

המקום נראה כאילו יצא היישר מספר אגדות.

ברגע שג'יימס מחנה את המכונית, אנחנו מוציאים מייד את התיק האחד שלי מהמושב האחורי וממהרים לדלתות הכניסה העצומות. הן שחורות ומודרניות, ללא ספק תוספת למבנה המקורי, אבל הן משתלבות באופן מושלם.

"מהר, אני מאחר." ג'יימס בודק את השעון שלו באובססיביות כשאני פותחת את אחת מדלתות הענק.

ריח נעים חודר לחושיי כשאנחנו עוברים את המפתן אל תוך המבואה בת שלוש הקומות. אריחים שחורים מרצפים את המסדרונות הרבים היוצאים מהמבואה. עמודי עץ מחוספסים שהיו יכולים ליהנות משכבה נוספת של צבע או לכה, ממסגרים את החדר הגדול. נברשות גדולות תלויות מהתקרות.

המבואה שקטה. אישה קשישה וקטנה יושבת ליד הדלפק הקדמי. המשקפיים עבי המסגרת שלה לא ממש מצליחים להישאר על פניה; הם נתלים על קצה האף הכפתורי שלה. שיערה האפור מתולתל וקצר. היא מזכירה לי את המורה שלי לפסנתר – על אף שהקמטים על פניה של הגברת הזאת הם בבירור תוצאה של חיוכים, ולא זעף, כמו המכשפה מהעבר שלי.

אני מזדעפת כשהפחד מהמקום הזה מתחיל לחלחל בי. הוא דומה למלון מפואר, אלא שהוא מדכא. קירות אפורים, רצפות שחורות,

וגם כל היתר מסביב אפור. יכול להיות שהכול בראש שלי מכיוון שאני יודעת שזה לא איזה מקום חופשה מגניב. אני יודעת שהאנשים ששוהים כאן חולים.

אנחנו רוחות הרפאים של המקום.

אפשר היה להניח שמקומות כאלה יהיו מעוצבים קצת יותר בעליונות. אולי יכלו לתלות איזה פוסטר עם פרצוף מחייך מאחורי הפקידה, או משהו אחר מסתם לבן, שחור, וגוונים של אפור.

אני דוחקת את ג'יימס במרפק שלי. "דמיינתי משהו יותר בסגנון קירות מזכוכית משורינת, וכולם בכותונת משוגעים."

אחי מזעיף את פניו אליי ומניח את התיק לרגליי. "לא. כמובן שלא. את לא חולת נפש שפשעה. זה מוסד שיקומי, וגם לא אחד זול."

אני זוקרת גבה. "לא יכולנו להרשות לעצמנו משהו יותר טוב?" אני מתברחת.

ג'יימס צוחק בסרקסטיות, ואני נרתעת כשהוא טופח על גבי כאילו סיפרתי עכשיו את הברחה הכי טובה אי פעם. "אני חייב לצאת. אתקשר אלייך בסוף השבוע, טוב? אם את צריכה משהו תשלחי לי הודעה. האופנוע שלך כבר כאן והעברתי את שאר הדברים שלך ליחידת אחסון בבייקרסוויל." הוא מחבק אותי בחוזקה. "אני אוהב אותך – את הולכת להתגבר על זה."

אני מחייכת חיוך קודר לתוך כתפו, לא טורחת לשאול אפילו איך הוא ארגן את כל החרא שלי בזמן קצר כל כך, כולל אותי. הוא יעיל בעניינים כאלה, בלארוז אנשים ואת הדברים שלהם כאילו היו פירורים מתחת למרבד. זה מה שהוא עשה עם אימא שלי, זה מה שהוא עושה איתי. אני יודעת בליבי שהוא מתכוון לטוב, הוא מנסה לעשות את הכול פשוט וקל יותר בשבילי, אבל אני לא יכולה שלא לתהות אם הייתי מרגישה פחות חדר-פעמית אם הוא היה מאפשר להכול להיות קצת יותר מבלגן. "כן – אני אנסה."

הוא אומר מילות פרידה אחרונות ואני מסתכלת על הדלת הגדולה מדי, שנסגרת אחריו באופן מבשר רעות, ומותירה אותי לגמרי

לכד, נטושה במקום הזר הזה. אני שוב נוקשת על הטלפון שלי ועדיין אין קליטה. אני מניחה שלדיירים כאן יש איזה חיבור לרשת אלוטית.

נאנחת, אני תוחבת את הטלפון חזרה לכיס ונושמת עמוק. אני יכולה לעשות את זה.

העצבים שלי מרוטים והייתי מעדיפה להיות בכל מקום מלבד כאן כרגע. אני בולעת את הגוש בגרוני ומעיפה מבט את דלפק הקבלה. הגברת הזקנה הקטנה מסתכלת עליי דרך משקפיה המלוכלכים והרוחים ואני מחזיקה את עצמי ממש, שלא להושיט לה מטלית ולהגיד לה לנקות אותם.

אני מנסה לא לכווץ את פניי, שלא ייראו כמו עווית. "אמ, היי." אני מכריחה את שפתיי להתעקל כלפי מעלה בחיוך מוזר, ורוכנת כדי להרים את התיק לפני שאני ניגשת אליה. מקרוב, היא קטנה אפילו יותר. היא מריחה כמו עובש וחתולים, וזה לא נעים, בדיוק כמו שזה נשמע. הגבות שלי מתכווצות ככל שאני עומדת כאן עם החיוך המזויף והמטופש שלי. היא לא שמעה אותי?

"אני כאן כדי למלא את טופסי הקבלה," אני ממלמלת, משפשפת את עורפי ומעיפה מבטים אל הדלת. אולי לא מאוחר להסתלק לעזאזל מכאן.

קול נייר המחליק על גבי הדלפק מחזיר את עיניי אליה. לאט, היא מניחה עט על גבי ערמת ניירות קטנה וטופחת על הקו שבתחתית. אני לא טורחת לקרוא את הניירת. אני חותמת את שמי ודוחפת את הערמה חזרה אליה. אני סומכת על גיימס שכבר בדק את הנושא. אני עדיין לא בטוחה מה התפקיד שלו כולל, אבל אני די משוכנעת שהוא קשור בחוזים ובמציאת בעיות אפשריות בתוכם. שום דבר לא חומק מגיימס.

הפקידה רק מהנהנת אליי ולוחצת על כפתור בשולחן שלה מספר פעמים לפני שהיא מסתובבת בכיסאה ומתייקת את הניירת שלי בארונית שמאחוריה. השם על התג שלה הוא גברת אָבֵט.

החיוך שלי נעלם בשנייה שהכיסא שלה מסתובב ואני נאנחת אנחה ארוכה. המקום הזה כבר מבאס. אם כולם כאן מקסימים כגברת אבט, אז אני לא בטוחה שאשרוד את השבוע.

"שלום, מיס קולדפוקס. נעים להכיר אותך."

אני מרימה את מבטי ופוגשת זוג עיניים ירוקות מביטות בי חזרה. "שמי ג'ריקו מלביץ'. אני יועץ התוכנית שלך." האיש מושיט אליי את ידו ואני לוחצת אותה בנוקשות.

"נעים להכיר אותך," אני ממלמלת. יש הרבה תקווה בעיניו, הן מאירות מדי לטעמי. הוא נראה מבוגר ממני בשנתיים, אולי. מסוג הבחורים שנראים סקסיים יותר עם משקפיים מאשר עדשות. הלסת שלו חדה אבל לא מובחנת כשל ליאם. אני מעיפה מבט על התיק שלי, בו נמצאות האבן וטבעת האוניקס שהוא נתן לי.

ג'ריקו לוקח את התיק שלי ומוביל את הדרך אל אולם גדול בצידה השמאלי של המבואה. על הקיר תמונות ישנות של אנשים שנראים הרבה יותר מדי שמחים כדי שיהיו בדיכאון קליני.

"דוקטור פרסטין נתן לי את התיק שלך כדי שאוכל להתרשם מהמקרה שלך. כמובן, אני לא יכול לקבל את כל המידע רק מניירת, אז ספרי לי על עצמך. ממה את נהנית? הייתי רוצה לשלב בטיפול השבועי שלך כל דבר שאת אוהבת." הוא מסתכל עליי במבט מלא התחשבות לפני שהוא מוסיף: "לא ציפיתי שיהיה לך שיער ורוד. זו הפתעה."

אני מגלגלת את עיניי מאחורי גבו של ג'ריקו כשהוא חוזר ללכת, על אף שחיוך עולה על שפתיי כשאני חושבת על משהו שאני למעשה נהנית ממנו. "אני אוהבת סקס."

הוא עוצר ומעיף אליי מבט נוזף. "אני עובד כאן מאז שסיימתי את לימודיי, מיס קולדפוקס. אני מבטיח לך שזו לא הפעם הראשונה שאני שומע את התשובה המתועבת הזו." עיניו הירוקות הקרות בוחנות אותי כאילו הוא מחפש משהו.

אני לא יכולה שלא לתהות אם הוא ימצא אותי. "טוב, שאלת ממה אני נהנית." אני מושכת בכתפיי ומשלכת את

זרועותיי. "אתה רוצה שאשקר לך ואגיד שאני נהנית מבישול או משהו אידיוטי כזה? כי אני פאקינג לא מבשלת."

עיניו של ג'ריקו מצטמצמות. אוזניו נצבעות אדום בוהק. "בסדר. טוב, אני לא רוצה לאכזב אותך אבל אני לא עומד להוסיף סקס לתוכנית הטיפול שלך. וגם אוודא שהם לא משבצים אותך בפעילות בישול." הוא משרבט משהו על הלוח שלו לפני שאנחנו ממשיכים ללכת במסדרון החשוך.

קולות של אנשים מדברים נישאים באוויר כשאנחנו מתקרבים לחדר המפגש. הוא מלא ברהיטי עור נחמדים, ברי קפה ודלפקים מהודרים וכמה שולחנות אלון שחורים. חלונות גדולים מהרצפה ועד לתקרה נמתחים לאורך החדר.

גברים ונשים בבגדים רגילים נחים על הכורסאות או נשענים על המעקה שמקיף את המרפסת בחוץ, מעשנים סיגריות ושואפים את אוויר הסתיו הקר. כולם נראים... שמחים. או לפחות מרוצים מספיק כדי שלא יהיו להם מבט ריק או עיגולים כהים מתחת לעיניים.

עיניי נפערות למראה פסנתר כנף מרהיב שעומד מול החלונות, המשקיפים על נוף של שדות בצבע מרווה ויער ירוק כהה ושופע, מעורב בעצי מייפל כתומים. העננים מטשטשים את ההרים הכחולים הבהירים במרחק.

הלב שלי מעט כואב על השירים הנוסטלגיים שמציפים את נשמתו רק מלהסתכל על הקלידים השחורים והלבנים היפים.
"את מנגנת?"

אני נרתעת, שכחתי לגמרי שג'ריקו עומד לידי. מראה החדר כמו העביר אותי למקום בו לא ביקרתי כבר זמן מה. מקום מלא בטינה ובכאב עמוק ומטריד. המוזיקה במקום הוא קודרת ורחוקה. קרה.

"כן... פעם," אני ממלמלת, מאגרפת את ידיי הרועדות לצידי גופי. "אבל אני כבר לא מנגנת יותר."

"הייתי רוצה לכלול את זה בתוכנית הטיפול שלך אם זה בסדר. אפילו אם רק תשבי ליד הכלי." ג'ריקו מוציא שוב את הלוח שלו, משרבט כמה הערות כשאני מהנהנת, עיניי נעולות עדיין על הפסנתר.

לא הייתי מתנגדת להישאר בחדר הזה לזמן מה ורק להתקיים לרגע קטן, וחסר משמעות.

אנחנו ממשיכים ללכת במסדרון, עיניי נשארות דבוקות לחדר המפגש עד שכבר לא ניתן לראות אותו. האגף המערבי הופך לאזור של חדרי מגורים. על הקירות צבע מקסים של אפור, שמזכיר לי צבע סמיך שיש בו גושים של טקסטורה מובנית לתוכו. ג'ריקו עוצר בצומת של מסדרונות ומנפנף לכמה אנשי צוות שסוברים כמה שמיכות למה שנראה כמו מחסן. מלבד גברת אבט, הצוות נראה די ידידותי, שלא כמו העובדים בבית החולים. אני תוהה אם זה מרחמים או שבאמת אכפת להם מאנשים כמונו. אין להם את המבט המטריד שאומר שההתמודדות עם אנשים כמוני היא מעמסה בשבילם, וזה מקל על ליבי באופן משמעותי.

"אחי אמר שהאופנוע שלי כאן. מותר לנו לעזוב את השטח?"

"אופנוע? את מתכוונת לאופנוע הספורט? כן, הוא חונה בחניה המקורה. יש לנו באזור כמה דרכים מקסימות לרכוב בהן. אנחנו מוצאים שנהיגה יכולה להיות מאוד תרפויטית לחולים שלנו ואנחנו מעודדים לצאת החוצה וליהנות מהנוף כאן," הוא מציין בגאווה. זה נשמע כמו דקלום.

אני מהנהנת. "אז השערים שעברנו דרכם כמה קילומטרים קודם, אני מניחה שאנחנו לא באמת יכולים לעזוב?"

הוא מושך בכתפיו וממשיך ללכת במסדרון. "כמובן שאתם יכולים. זה לא כלא. רבים מהחולים נוסעים לבייקרסוויל בסופי השבוע, לקניות או לברים. אני חושב שאת יכולה ממש ליהנות כאן, קולרפוקס."

אני שונאת כשאנשים קוראים לאחרים בשמות המשפחה שלהם. כמו מעין טקטיקה ליצירת מרחק.

"זה לא מה שציפיתי לו," אני ממלמלת כשאני בוחנת את התמונות הממוסגרות במסדרון הבא.

"טוב, כן, המוסד הזה מאוד לא שגרתי."

אני בוחנת אותו כשגבותי מכווצות בחוזקה. לא שגרתי?

אנחנו עוצרים כשאנחנו מגיעים למה שאני מניחה שהוא החדר שלי. הדלת שחורה, כמו גם זו שמעבר למסדרון. שאר הדלתות חומות.

ג'ריקו דופק פעמיים לפני שהוא מתחיל להתעסק עם צרור המפתחות שלו כדי לאתר את המפתח המתאים. "המקלחות והשירותים המשותפים בהמשך המסדרון. מסיבות מובנות, אנחנו לא יכולים להרשות לך חדר אמבטיה פרטי," הוא ממלמל כשהוא מוציא מפתח שחור ותוחב אותו בחור המנעול.

"אתם מודאגים מחדרי אמבטיה אבל לא לגבי אנשים שגומרים את עצמם בחדרים שלהם?"

הוא מסתכל אליי לאחור ומגחך. "וזה בדיוק הסיבה שאנחנו מצוותים לכם שותפים בהתבסס על תוכניות הטיפול שלכם." אני מרימה גבה כשהוא דוחף ופותח את הדלת. נקודות אור מכתומות את רצפת העץ, ו-ווילונות לבנים נעים בכריזה הקלה שנכנסת פנימה מהחלון הפתוח.

"אבל לא הסכמתי –"

"כן, הסכמת לזה כשחתמת. אחיך לא אמר לך?"

כתפיי נשמטות. לא, כמובן שהוא לא אמר. אצטרך לשלוח לו הודעה מאוד ארוכה ומפורטת מאוחר יותר. אני שונאת כשאין לי מרחב משלי לברוח אליו.

דמות בודדה עומדת ליד החלון, גבר בשיער כהה ודם מטפטף מאצבעו.

הוא פצוע.

ג'ריקו לא נראה מודאג כשהוא חוצה את החדר ועוטף את אצבעו של האיש במטפחת. "דפקתי פעמיים, למה לא פתחת את הדלת?" הוא אומר בטון מרוגז. האיש המדמם מסתכל אל ג'ריקו והלב שלי נעצר בחזה כשהעיניים הכחולות האלה נעות לאט, ופוגשות בשלי.

"ליאם?" שמו עוזב את שפתיי בהתנשפות.

עיניו של ליאם נפערות לפני שהן חוזרות לג'ריקו. "היא השותפה החדשה שלי?" הוא לא נשמע מוטרד, אולי רק מופתע.

ג'ריקו מחייך ומהנהן, אבל לפני שהוא יכול להגיב, אני קוטעת אותו.

"איזה מין סוג של שיקום זה? אני לא יכולה לחלוק חדר עם גבר." ג'ריקו מצר את עיניו לעברי אבל מנפנף אותי. "חתמת על זה, קולדפוקס. אנחנו מצוותים אתכם עם שותפים שמתאימים לתוכנית הטיפול שלכם. אני יודע שזה נראה מוזר, אבל השיקום שלנו מדורג בין אחוזי ההחלמה הגבוהים ביותר. כמו שציינתי קודם, אנחנו לא שגרתיים. ולא אמרת קודם שאת נהנית מסקס? אז בבקשה. ליאם ווטרס," הוא אומר בסרקסטיות.

האגרופים שלי נקפצים אינסטינקטיבית לצידדי גופי.

אני יכולה לעשות את זה.

עד כמה שכל המקום הזה מוזר, אני חייבת לגיימס לפחות לנסות. ערמומי ככל שיהיה, אני חייבת להודות, שהכול פחות או יותר... מלהיב. אני שוב מסתכלת בהיסוס על ליאם; הוא נראה שלו כל כך ומנותק. הוא מסתורי בדיוק כפי שהיה בערב הראשון שבו נפגשנו. הייתי צריכה לדעת. הוא חולה גם.

פרק 4

ויו

ג'ריקו לא צריך להציג אותנו, מפני שכבר נפגשנו. הוא מניח את התיק שלי על גבי המיטה הקרובה לדלת, מחייך, ואומר לנו שארוחת הצוהריים היא בשתיים-עשרה, ואז עוזב כאילו הכול לגמרי נורמלי. ליאם ואני נועצים עיניים זה בזה במשך כמה דקות לא נוחות, לפני שאני פונה למיטה שלי ומתחילה לפרוק את התיק. כל עצב בגופי רגיש מפני שאני יודעת שהוא מתבונן בי. איך קרה שהגענו למצב הזה? זה פאקינג מטורף, נכון? חשבתי שלעולם לא אראה אותו שוב ושהוא יהיה הבחור המסתורי – אתם יודעים, זה שחמק. לפעמים אני חושבת שבכלל עדיף להשאיר כך מפגשים. תמיד לתהות מה קרה לאותו אדם, ואיפה הוא יכול להיות בעולם הגדול. אני פותחת את רוכסן התיק ומוציאה את המייק אפ, הטלפון, המטען והקינדרל. איך אצליח לישון פה הלילה? הוא נוחר? אולי הוא פסיכופת? ללא כל ספק הוא פסיכופת. הוא פאקינג חיבר לי אינפוזיה כשהוא אפילו לא אח... זה לא כאילו... לא חוקי? "אז אתה לא אח."

הוא הולך אל המיטה שלו ונשכב על הצד כך שפניו פונות אליי,

ראשו נתמך על ידו. עיניו הכחולות הקרות בוחנות אותי. "מן הסתם," הוא ממלמל באדישות. אני צריכה לגייס את כל כוח הרצון שלי לא להירתע מהטון חסר הרגשות שלו. אני מציינת לעצמי לספר לג'ריקו על תקרית בית החולים. אז אולי אוכל לקבל שותף אחר. אני בוחנת את הממחטה שעוטפת את אצבעו. הדם שלו כבר נספג בכד.

"מה קרה לאצבע שלך?" אני מחזירה את מבטי אל התיק כשאני עורמת את בגדיי על המיטה, ומניחה בצד את כותונת הלילה שלא תלך לאיבוד בין כל היתר.
"חתכתי אותה."

אני קופאת. הדם מתקרר בוורידיי ועור ברווז מכסה את זרועותיי. אני לא רוצה להסתכל עליו, אבל הצורך שלי לראות את ההבעה שלו גובר.

ליאם פותח את המטפחת וחושף את אצבעו. למראה הסמרטוט האדום והרטוב, כאב מדומה עולה במפרקי כפות ידיי הפצועים. אגלי זיעה מכסים את עורפי, ופי נפתח קצת באימה.

אני שונאת כאב. לראות מישהו פצוע, להיפצע בעצמי, כל סוג של כאב – אני לא יכולה לסבול את זה. אני רוצה שזה ייפסק. החתך בבשר שלו עמוק והדם שלו נקווה במהירות, עולה על גדותיו ונוזל על ידו שוב.

בלי לחשוב, אני ממהרת אליו ואוחזת בידו בעדינות כדי לראות עד כמה הוא פגע בעצמו. החתך עמוק, אבל הוא לא מסכן חיים ולא ישפיע על תפקוד היד שלו.

"למה עשית את זה?" אני נדה בראשי. אני לא יכולה להבין למה שהוא... מבטי מטייל על ידו וזרועו. צלקות מכל הסוגים והגדלים מסמנות את עורו היפה והשחום. קשה לראות אותן בגלל הקעקועים שלו, אבל הן שם. חלקן ישנות, רובן חדשות. "אתה –"
הוא מרים את ידו אל לחיי ומצמיד את כף ידו אל עורי ברכות, מעביר את אצבעו המדממת עליו כששפתיו מתעקלות לחיך מרושע. החזה שלי הופך כבד והאוויר קשה יותר לנשימה. תופעות מחלת הלב

שלי מחמירות מחרדה ומתח, אבל אני לא מצליחה להרגיע את הכאוס במוחי כרגע.

אני לא יכולה להיות באותו חדר עם מישהו כמוהו. "אני מזוכיסט, ווין. אני משתוקק לגאות ושפל אין-סופיים של כאב כדי להרגיש חי. זה מאפשר לי חיבור לקרקע." עיניו הכחולות מנצנצות בשעשוע לנוכח הדחייה שלי.

"אני... אני לא יכולה להיות השש-שותפה שלך לחדר," אני מגמגמת כשקצב ליבי עולה ואני נעה לכיוון הדלת. אני הולכת פאקינג להקיא. איך ג'ריקו יכול היה לחשוב שזו התאמה טובה? אני פאקינג עוזבת. עכשיו.

ידו של ליאם נכרכת סביב מפרק כף ידי וכאב מתלקח בפצעים שעדיין מחלימים. אני צועקת ומנסה להשתחרר אבל הוא לא מאפשר לי. עיניו הן תופת קפואה וחיוכו מתעוות כשאני מתכווצת.

"שחרר אותי!" אני צורחת עליו ונועצת בפראות את ציפורניי בידו. הוא מרפה מעט רק כדי שהכאב יפסיק אבל הוא לא משחרר אותי לגמרי.

"את לא מבינה?" הוא ממלמל בשקט, וכל כך בשלווה שאני עוצרת להסתכל עליו בבלבול. ריח האלון שלו עוטף אותי כשהוא רוכן קרוב, אפו נוגע בשלי. קצב ליבי אינו סדיר ולחיי מתלהטות. "אנחנו השיקוי המושלם. אני פאקינג נואש כל כך להרגיש חי – שאם אצטרך, אדרוף אחרי ה'היי' לעד. שום דבר לא עבד בשבילי עד כה."

הוא משחרר את ידי ומשהו חמים ורטוב נוזל על ידי, מטפטף אל אצבעותי ונוחת על האריחים השחורים.

אני פותחת את פי להגיד משהו, כל דבר, אבל שום דבר לא יוצא. יש כל כך הרבה דם.

פחד צורב את מוחי וקולי נתקע בגרוני. הראייה שלי מתערפלת. אני לא יכולה לנשום.

"את רוצה למות. אני שונא את זה כל כך, ווין. המחשבה שאת רוצה לעזוב את העולם הזה מכאיבה לי, אבל... בפעם הראשונה, זה

כאב שאני ממש לא אוהב. דוחה אותי שאת לא רוצה לחיות. את לא אוהבת לראות כאב או לשאת אותו, נכון? את מעדיפה לברוח ולא להרגיש כלום."

דמעות נקות בעיניי והבטן שלי מתפתלת. האינטראקציה הזו טראומתית. אני רוצה לעזוב. אני רוצה לצרוח.

הוא אומר שמישהו אכזר כמוהו יוכל להיות ה – "רמדיים מאוס, התרופה שלי," הוא ממלמל, במרחק נשיפה משפתי, מחייך, הוא מעביר בעדינות את אצבעותיו על זרועותיי. אני שואפת עמוק את ריחו הרענן וזוקרת גבה. אני לא מדברת לטינית, אבל צפיתי במספיק סרטי אימה לדעת שמישהו שבקי בשפה הוא או קתולי הדוק או עמוק בענייני מיסטיקה ומגיה. אף אחת מהאפשרויות לא מעולה בשבילי. "זוכרת את ההבטחה שלנו?"

אני מהנהנת בהיסוס. אני חייבת לחכות... אבל מה לגביו? לא ידעתי שהוא חולה כמוני. "מה אמרת הרגע?"

עיניו הכחולות מתכהות והוא רוכן קרוב, שפתיו נוגעות באוזני. "התרופה שלי." קולו הוא לחישה בלבד אבל היא שוקעת בעצמותי. "אני אעצור אותך בשעות הכי אפלות שלך. את מבטיחה לעשות אותו הדבר בשבילי?" ליאם מתרחק ושפתיו מתחככות בשלי. להט נקווה בליבה שלי יחד עם כל תחושה שהגבר הזה מוציא ממני. ולצד זה, רוקד הפחד שהוא מחדיר בי.

החושים שלי אומרים לי שהוא מסוכן – אבל אני לא מסוגלת להתרחק ממנו. הוא כוח המשיכה עצמו. נלכדתי במסלול שלו ברגע שראיתי אותו בבית החולים.

אני בוחנת אותו לרגע. הוא נועז, משוגע, כל מה שאני לא. אבל הוא צודק. אני בורחת מרגשות ואני פה כדי להתעמת עם השדים שלי, לא? אולי הוא לא שפוי, אבל אני לא חושבת שאשרוד בלי קצת טירוף.

אמרתי לג'יימס שאנסה באמת.

לאחר כדקה של מחשבה, אני מסתכלת עליו, מאגרפת את ידיי.

"כן, אני מבטיחה."

הוא רוכן אליי, שפתיו הרכות נלחצות אל שלי. אני לא יודעת אם זה המתח שמכלה את האוויר סביבנו עכשיו, אם זה הכאב הפועם במפרק כף היד שלי, או שזה... פשוט הוא. אבל הניצוץ שמתקלח בינינו חודר עמוק לליבי.

ליאם מתרחק ומחייך. "עד שהמוות יפריד בינינו, קרן שמש." הוא נישק אותי. לא מתוך אהבה או כמיהה – זו ברית. ברית איומה ורעילה בין שתי נשמות שבורות שהגיעו לתחתית. אבל זו הברית שלנו, ההבטחה שלנו.

ופשוט ככה, אני חושבת שמצאתי משהו משכנע לא פחות ממוות. לשנוא את השותף החדש שלי, ליאם ווטרוס.

"אני שונאת אותך," אני אומרת, מנגבת את שפתיי בשרוול. "שנאה דורשת הרבה מאוד מאמץ. אני לא חושב שאת שונאת אותי." הוא עוקב באצבעו על קווי המתאר של הלסת שלי.

אני מחזירה לעצמי קצת שליטה ומניחה את כף ידי על החזה שלו כדי להרוף אותו לאחור. הקפוצ'ון השחור שלו רך, אבל גופו מתחת מתוח. "אתה שפל ואכזרי. אתה מנשק את כל השותפים שלך? אתה חולה."

"עם תעודות." הוא מגחך בשעשוע. "ולא נראה שהתנגדת." אני מכווצת את הגבות כשאני בוחנת את מפרק כף ידי הצורב. התפרים מציקים אבל הדימום פסק – הודות לסוודר שלי, שעכשיו הרוס. "הפתעת אותי. אני לא חושבת שכדאי שנעשה את זה שוב," אני אומרת בארסיות.

אני מקפלת את שרוולי הסוודר כדי להסתיר את הדם במקרה שג'ריקו ייכנס שוב.

"שיט, סליחה על זה. לא חשבתי שתפסתי אותך חזק כל כך," ליאם ממלמל בדאגה שעוד טרם שמעתי ממנו.

אידיוט.

הוא הולך אל השידה שלו ופותח את המגירה, מוציא משם גזה רפואית ונייר דבק. אין סיכוי בעולם שאני הולכת לתת לו לגעת בי שוב.

אני נועצת בו מבט נוקשה. "כמובן, למזוכיסט יש ציוד רפואי
בשידה שלו."

"את תעליבי אותי, וויץ", הוא מחזיר בטון סרקסטי וחד, אבל
השובבות בעיניו פלרטטנית. אלוהים אדירים, ככה נראה היום הראשון
של כולם פה? הוא סוג של מלאך גשמי עם מוח של שד. "תני לי את
היד שלך." הוא מתיישב על קצה המיטה שלו ומביט בי בציפייה.

אני מביטה בו בזעם. "לא."

"סליחה?" פניו הופכות קשות.

אני מכריחה את עצמי לא להראות שום הבעה בדיוק כמוהו.

"אמרת. לא."

הוא מסתכל אליי כמה רגעים לפני שהוא מושיט את ידו ומרכך
את הבעת פניו. "אני מצטער, וויץ. בסדר? בבקשה תני לי לטפל בחתך
שלך." הוא מביט לרצפה ופניו מתכסות אשמה.

אני מהססת.

עשי את זה בשביל ג'יימס. תני לזה לפחות שבוע. עשי את זה

בשביל ג'יימס.

אני משננת את המילים בראשי כשאני קמה לאט ומתיישבת לידו.
המיטות שלנו קרובות כל כך שכבר יכולנו להצמיד אותן יחד, וליצור
לנו מיטת קינג סייז גדולה במיוחד.

אני מאפשרת לו לקחת את זרועי. המגע שלו עדין באופן מפתיע –

על אף שאצבעותיו קפואות.

"את מחייכת מתישהו?" הוא חושף באיטיות את התחבושות. אני

לא רוצה להסתכל אז אני מסיטה את עיניי לעבר החלון.

"אני מחייכת כל הזמן."

הוא מניח את התחבושת הישנה והמדממת לידו וטופח על התפרים
שלי עם קצת גזה. אני מתכווצת מהלחץ של אצבעותיו כשהוא אומר,
"החיוך המזויף האידייתי הזה לא נחשב. זה נראה כאילו יש לך גזים
או משהו."

לחיי מתלהטות. "סליחה? לא נכון." אני נועצת בו מבט זועם

כשהוא חובש את מפרק כף היד שלי בתחבושת ופלטטר חדשים.

עיניו הצוחקות מוצאות את שלי שוב. החיוך שלו משכר. "בטח, תמשיכי להגיד את זה לעצמך, קרן שמש. העיניים המתות שלך מסגירות אותך."

העיניים המתות שלי... מעולם לא הצלחתי לפענח איך לחייך עם העיניים. איך אפשר להסתיר את נשמתך העייפה? החיוכים המזויפים עוברים עם רוב האנשים.

"זהו." הוא מלטף את האמה שלי בעדינות. אני מורידה את השרוול חזרה ונעמדת, חוזרת לפרוק את שארית הדברים שלי בלי להוציא מילה נוספת.

הטיימר בטלפון הנייד שלו מצפצף, ומקפיץ אותי. ליאם נעמד, מוריד את הקפוצ'ון, וזורק אותו על המיטה. הגופייה הלבנה מתחת עולה קצת, ולחיי מתלהטות למראה שרירי ההדוקים. אני מסיטה את מבטי, ומעבירה את אצבעותי על החבישה שהוא עשה. היא מושלמת, כאילו עשה את זה כבר אלף פעמים על עצמו.

ליאם הולך לכיוון הדלת ועוצר לפני שהוא מסובב את הידית. "את לא באה? הגיע הזמן לארוחת הצוהריים."

אני מנידה בראשי ומחווה אל התיק והבגדים. "אני לא רעבה. אני מעדיפה לפרוק ולהתמקם." אני לא טורחת עם חיוך מזויף שכן, מתברר שהוא יכול לקרוא אותו בקלות.

הוא מושך בכתפיו ויוצא. ברגע שהדלת נסגרת, אני נושמת עמוק. אני צריכה את השקט. רק צוהריים ואני כבר מותשת.

אני יושבת על קצה המיטה ומוציאה את מכשיר לחץ הדם שלי. הוא פועל על סוללות וקטן מספיק שרוב האנשים אפילו לא ידעו מה זה. אני מלבישה את השרוול על זרועי השמאלית ומיישרת את סמן העורק על הנקודה הנכונה, מהדקת את השרוול לפני שלוחצת על התחל ומחכה כשהאוויר מתחיל לפמפם פנימה. לאחר כמה רגעים, האוויר יוצא והמסך מראה 160/120.

אני התקף לב מהלך. הלכה למעשה.

אני פולטת אנחה ארוכה, אורזת חזרה את המכשיר, ודוחפת אותו אל התיק הקטן שלו לפני שאני מחביאה אותו בתחתית מגירת השידה.

לא היה קל לשמור על מחלת הלב שלי בשליטה. החרדה והמתח שלי ללא ספק לא עוזרים. התרופות לא משפיעות כפי שהן אמורות. אם אשמע עוד רופא אחד שיגיד, "אוי לא, אבל את צעירה כל כך. זה כל כך טרגי," ויסתכל בי במבט הפאקינג מרחם הזה...

אני נושמת עמוק ומנסה להירגע. אפילו לחשוב על זה מלחיץ אותי, וליבי עדיין דוהר מהמפגש עם ליאם. אני מלטפת את שפתיי במקום שבו הוא נישק אותי וקופצת כשאני שומעת משהו רוטט.

הטלפון של ליאם מזמזם על המיטה שלו ומושך את תשומת ליבי לצד שלו של החדר. אני לא אוהבת חטטנות, אבל הוא היה נוראי ואלוהים יודע מה הוא שם באינפוזיה שלי לפני כמה לילות.

אלה לא נסיבות רגילות. אז חטטנות בהחלט מתבקשת וסבירה. אני קמה מהמיטה ורוכנת מעל לשידה שלו. אני באמת הולכת לעשות את זה?

הטלפון שלו משמיע צפצוף נוסף וסמל של הודעה קופץ. אימא. טוב, לפחות הוא מדבר עם אימא שלו. זה יותר ממה שאני יכולה להגיד על עצמי. אימא שלי מתה ואני לא מדברת עם אבא שלי, ככה שמבחינתי הוא יכול להיות גם מת.

אני מחליטה לבלוע את הגלולה, מושיטה את ידי ופותחת את המגירה. היא מלאה בצידוד רפואי: נייר דבק, משחה, גזה ופלסטרים. הכול מסודר ומאורגן כאילו הפסיכופת התכונן לכל מה שיצטרך לעיניו שלו. חוץ מהצידוד, השידה די ריקה. יש שם מטען לטלפון, שפתון נגד יובש, ומחברת.

אני לוקחת את המחברת ופותחת אותה. היא לא נראית כמו יומן, עם כל הדפים הנפרדים שתחובים בה. הכריכה שחורה ומהוהה. חצי ממה שכתוב הוא בשפה אחרת.

החלקים שבאנגלית הם הערות מחקר על צמחים וחרקים, בעוד שחלקים אחרים הם ציורים של אנטומיה אנושית ועצמות. אין בכך שום היגיון, למרות זאת, אני משוכנעת שזה לא חסר משמעות. זה מוזר ומפחיד. ליאם בילה זמן לא מבוטל בלאסוף מידע לא ברור על דברים מוזרים ומסתוריים.

זה רק מחזק את התיאוריה שלי על כך שהוא עוסק בתורת הנסתר. אני קופצת חזרה אל המיטה שלי וחופרת בתיק עד שאני מוצאת את אבן האוניקס. למה הוא נתן לי אותה? אני מדפדפת בדפי המחברת שלו, ומבחינה בכמה דפים שמדברים על אבנים וסמליות. לפי ההערות שלו, אוניקס היא סמל להגנה נגד רוע. סוג של קמע. הוא באמת מאמין בדברים כאלה?

אני מבלה כמעט שעה בקריאה במחברת שלו, וכשאני מגיעה לסוף, אני יותר מבוזבזת ממה שהייתי כשהתחלתי. יש בפנים גם מאמרים בשחור-לבן על אנשים נעדרים מלפני עשר שנים, וזה מוזר. בכתבות מסופר שהם כולם עזבו את הארלו סנקטום לפני שנעלמו. אני סוגרת את המחברת. הדבר היחידי שלמדתי ממנה הוא שייתכן שליאם אדם מסוכן. או יותר נכון, יותר מסוכן ממה שכבר חשבתי.

אני מניחה את המחברת חזרה במגירה כפי שמצאתי אותה. גשם נוקש על השמשה ומושך את תשומת ליבי. אני ניגשת לחלון, ורואה אישה בשמלה כחולה רוקדת בגשם השוטף. הלב שלי פועם בקסם שנדמה שהיא מרגישה. היא לא נראית כבולה לעולם באותן שלשלאות שמכריעות אותי תחת משקלן.

אני רוצה את החופש הזה.

החלון נפתח בקלות. אני מחלצת את הרשת ממקומה ומטפסת בזהירות מעל המסגרת. אני בטוחה שיש דרך קלה להגיע לחצר דרך המסדרון, אבל אני לא רוצה לבזבז זמן למצוא אותה. אני רוצה לחוות את מה שהיא מרגישה – את חוסר המשקל שאחריו אני רודפת כבר זמן רב כל כך.

רגליי היחפות נלחצות אל הרשא הרטוב וצמרמורת של קור עוברת בי. גשם קפוא מכה ונושק לעורי. אני מתקרבת אליה ומסתכלת עליה רוקדת, מסתחררת וידיה פרושות רחב, החולצה הלבנה שלה ספוגה לגמרי ונצמדת לשדיה.

“את הולכת להצטרף אליי, או רק לעמוד שם?”

אני נרתעת ומתנדנדת לאחור. לא שמת לי לב שהיא מודעת לנוכחות שלי. “אממ, רק התפעלתי מכמה שמחה את נראית.” היא מפסיקה

להסתחרר ומחייכת אליי חיוך מוטרף. עיניה פעורות באופן יוצא דופן ומוכות שיגעון. אלוהים, היא עברה ממלכותית למפחידה ממש מהר. "אני מבצעת את טקס קללת הגשם!" עיניה הירוקות מבריקות והחיוך שלה גדל. אני צועדת צעד לאחור. אני לא יודעת מה לעזאזל לעשות – ברור שלא הבנתי נכון את מה שהיא עושה.

"אה... אוקיי. אני הולכת להיכנס עכשיו. סליחה שהפרעתי." אני מסתובבת ומתחילה ללכת חזרה לכיוון החלון שלי כשהיא רצה ונעמדת לפניי, פושטת את ידיה.

"חכי, אני לא משוגעת. אני רק קצת משתעשעת, את יודעת. אני חושבת שאת צריכה להצטרף. אולי זה יעזור למצב הרוח שלך כמו שקיווית שזה יעשה."

אני שוקלת לרגע. "איך קוראים לך?"

היא צוחקת ומכה על מצחה. "אה, ברור, את בטח חושבת שאני מוזרה לגמרי. אני ילנה." היא מושיטה את ידה אליי ואני לוחצת אותה בחוסר רצון. "עכשיו בואי! נרקוד כל עוד הסערה חזקה." היא מושכת בידי ומתחילה לרקוד שוב במעגל, הפעם היא גוררת אותי איתה.

שערה הבלונדיני של ילנה ספוג לגמרי ונדבק לראשה וצווארה. השיער הוורוד שלי מתחיל גם להיצמד לעורי ונשימוטיי מסתלסלות באוויר הקריר. היא משליכה את ראשה לאחור והזמן מאט כשהגשם פוגש את פניה. החיוך שלה מתמלא באושר כשהיא שוב הולכת לאיבוד ברגע.

אני רוצה את התחושה הזו.

אני מאפשרת לזרועותיי להשתחרר, פותחת אותן לרווחה ומסתחררת לצידה, מפנה את פניי אל השמיים ועוצמת את עיניי כנגד הטיפות הקרות כשהעננים הכהים סוחפים אותי לתוך מצב דמוי חלום. ילנה צוחקת. "עכשיו מצאת את זה!"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן